

mig at se, at den høitærede Minister nu stiller sig paa et andet Standpunkt end det oprindelige Regjeringsforslag. Som jeg paaviste i mit første Foredrag, stod det oprindelige Regjeringsforslag ganske paa samme Standpunkt, som Flertallet stiller sig her i disse Forslag, som der er Tale om, baade Nr. 15 og 16; men jeg ser jo nok, at Lovforslagets hele Basis siden den Tid er ændret, og Striden eller Meningsforskjellen mellem Ministeren og Udvalget gaar ind paa et saa essentielt Punkt, at man kunde være den høitærede Minister særdeles erkjendelig for, at han ikke synes saa stærkt at holde paa sin Mening der, dersom man havde Forvisning om, at det ikke var ham muligt paa et andet Sted at sætte sin Mening igjennem alligevel. Det Finantsielle ved disse Bestemmelser spiller efter min Mening ingen Rolle. Om man hvert tiende Aar skal betale 30 Kr. mere eller mindre, eller om man skal betale et lille Gebyr for Dit eller Dat, spiller efter min Mening ingen Rolle. Men hvad er „et Slags Varer“? Det er et Spørgsmaal, som Lovforslaget ikke beskæftiger sig med at løse; men dersom den høitærede Minister løser det Spørgsmaal paa den Maade, at under Benævnelsen „et Slags Varer“ kun kan høre denne eller hin Specialitet, saa faae vi gjennem en saadan Fortolkning, gjennem de Bestemmelser som Ændringsforslagene under Nr. 15 og 16 bekæmpe, da i Praxis indført det, som den høitærede Minister egentlig sætter Pris paa som Hovedprincip i Loven. Det er nemlig klart, at, dersom der skal betales for hver Gang en ny Slags Varer bliver opgivet under Mærket, eller dersom der blev sagt: Det Mærke kan ikke passe for den og den Slags Varer, vilde der blive Anledning til at faae en Del af det frem, som den høitærede Minister fra Først af har paatænt. Det ligger nu langt fra mig at sige, at noget Saadant er den høitærede Ministers Hensigt. Det er ikke min Mening, tværtimod; men jeg siger, det kan lade sig gjøre, og det er for mig Hovedgrunden til, at holde paa disse smaa Ændringer. Saadanne Betragtninger, som at Folk skulde søge efter fri Barne paa Registreringskontoret, og at Protokollerne skulde blive forjæfede ved, at man faae for meget i dem, kan jeg for mit Vedkommende ikke tillægge nogen videre Betydning.

Klein: Jeg føler mig unegtelig i en vis pinlig Forlegenhed. Naar jeg ser hen til det ærede Thing, har jeg en Følelse af, at jeg egentlig burde afholde mig fra at forlange denne Diskussion; Thinget synes ikke at skjænte denne Sag megen Opmærksomhed. Naar jeg paa den anden Side tager Hensyn til den særdeles Flid og Grundighed, som fra forskjellige Sider er udviklet og lagt for Dagen i denne Sag, da forekommer det mig, at ogsaa jeg bør give et Bidrag til at klare den Opfattelse, som jeg vedkjender mig, noget

nærmere. Jeg skal vælge mellem disse to Hensyn paa den Maade, at jeg indskrænker mig til at sige det høist Nødvendige. Jeg vil da begynde med at udtale, at det forekommer mig, at den Bemærkning, som den meget ærede Minister har gjort angaaende sin Stilling til Sagen i det Hele, er af den Natur, at den fra Udvalgets Side burde været modtaget med megen Anerkjendelse. Jeg har forstaaet den høitærede Minister saaledes, at han antydede sin Villighed til under visse Forudsætninger at gaa ind paa en Forhandling med Udvalget angaaende en anden principiel Ordning af Sagen i en Retning, som har haft og har mange Tilhengere i Udvalget. Jeg forudsætter, at en ydeligere Forhandling med den høitærede Minister vil finde Sted inden 3die Behandling. Jeg vil derfor anse det for overflødig nu nærmere at komme ind paa dette Punkt; men jeg vil dog ikke undlade at bemærke, at det har undret mig noget, at navnlig den ærede Ordfører ikke synes at have noget Blik for den virkelig udbviste Imødekommen fra den ærede Ministers Side. — Jeg fatter mig kort med Hensyn til de øvrige omtviste Punkter. Hvad overhovedet det Punkt angaar om Registrators Myndighed saavel som naturligvis ogsaa Forpligtelse til at afgjøre Spørgsmaalet om en forlangt Indregistrering, vil jeg bemærke, at jeg kan være ganske enig med den ærede Ordfører deri, at det synes at være noget meningsløst, naar En har en uomtvistelig Ret til et vist Varemærke i Registreret, at da en Anden kan forlange at blive indført ved Siden af den Første med det samme Mærke, skjøndt han ikke har nogen Ret dertil. Dersom det forholdt sig saaledes, at Striden dreiede sig derom, maatte vist alle Mennesker blive enige — jeg vilde i alt Fald blive det — med den ærede Ordfører. Den samme Tanke kom, om end i en noget anden Form, fra det ærede Medlem for Nørre-Sundby (Zuel), idet han vilde gjøre gjældende, at han saavel som Flertallet befandt sig paa Besiddelsesrettens Standpunkt. Her ligesom ellers kom det an paa at værne om den, som var i Besiddelse af den gode Ret. Naar der kom en Voldsmand, som vilde trænge sig frem og krænte Besidderens Ret, skulde han vises tilbage. Det var det, som stete efter Udvalgets Flertals Forslag, hvormod Udstøfet gjorde det lettere for Voldsmanden at komme frem og overførte Procesbyrden paa den formentlige Ihændehaver, Bestoder af Retten. Jeg vil til denne Udvikling kun gjøre den ene Bemærkning, at det ærede Medlem jo forudsætter som givet det, hvorom Striden netop dreier sig. (Modsigelse af Zuel.) Jo! det gjør det ærede Medlem. Dersom det forholdt sig saaledes, at det var givet, at det var En, som havde indregistreret et Varemærke, som en Anden med Urette vilde tage fra ham, eller, om ikke tage fra ham, saa dog krænte hans Eneret til ved at faae samme Varemærke indregistreret, havde det ærede Medlem Ret, men det er netop derom,